

Γράφει η Νίνα Γεωργιάδου

Τις τελευταίες μέρες η γειτονική Κω «φλέγεται», όχι από έναν αντιμνημονιακό ξεσηκωμό για πολιτικές που έχουν ισοπεδώσει τη χώρα και το λαό.

Ούτε γιατί πριν λίγο καιρό ξεπουλήθηκε το απόλυτα προσοδοφόρο αεροδρόμιο της, στη Γερμανική Fgairport που θα παίζει στα δάχτυλα το πού θα κατευθύνεται και το τουριστικό προϊόν της.

Ούτε γιατί η «βαριά της βιομηχανία» που ακούει στο όνομα “τουρισμός”, ελέγχεται από τις τουριστικές πολυεθνικές και, με την all inclusive μορφή του, πετάει στους ντόπιους τα ψίχουλα, μεταφέροντας τον πακτωλό στα πολυεθνικά τουριστικά πρακτορεία.

Ούτε γιατί οι ξενοδοχοϋπάλληλοί της, με τρεις κι εξήντα, στην κυριολεξία, παραμένουν σε μεγάλο βαθμό απλήρωτοι.

Ούτε γιατί οι ρούγες και τα στενά, στις πολύ «in» τουριστικά περιοχές της, μετατρέπονται σε χείμαρρους ξερατού και κατουρλιού, στην κορύφωση της τουριστικής σεζόν, από ανεξέλεγκτους συναλλαγματοφόρους μπεκρούλιακες.

Δεν ξεσηκώθηκαν για την αύξηση του ΦΠΑ από 13 σε 23%.

Ούτε γιατί το νοσοκομείο της Κω, όπως τα περισσότερα στην ελληνική επικράτεια, έχει αποψιλωθεί από ιατρικό δυναμικό, τόσο πολύ μάλιστα, ώστε το τελευταίο παιδί τους που εξετάστηκε από τον τελευταίο μόνιμο νοσοκομειακό παιδίατρο, ήταν το 2008.

Ούτε βέβαια γιατί, πριν λίγο καιρό, ντροπιαστικά για όλους τους Κώους, ο δήμαρχός τους δήλωνε, ούτε λίγο ούτε πολύ, ότι δεν ανέχεται οι ναυαγοί πρόσφυγες να μεταφέρονται στην Κω και μάλιστα, με καμάρι και on camera, θεωρώντας προφανώς ότι έκανε ιστορικού

μεγέθους δηλώσεις.

Δεν ξεσηκώθηκαν για τη διαπόμπευση - στα μάτια βέβαια των ανθρώπων, όχι των δίποδων - με όλο εκείνο το φωτογραφικό υλικό του καλοκαιριού που αποτύπωσε ενσταντανέ χοντροκάπουλων τουριστριών και άψυχων παιδοβούβαλων που απέστρεφαν το βλέμμα από τους πρόσφυγες όταν έβγαιναν απ' τη θάλασσα κουβαλώντας ξεπαγιασμένα μωρά.

Ούτε σοκαρίστηκαν και ξεσηκώθηκαν όταν το νεκροτομείο τους γέμισε από μαζικό θανατικό ναυαγισμένης απελπισίας.

Ούτε όταν στο μουσουλμανικό τους νεκροταφείο εκτυλίσσονταν σκηνές αποκάλυψης με δεκάδες μωρά σε κασονένια φέρετρα.

Τους «έπνιξε η οργή» όταν αποφασίστηκε η ίδρυση «κέντρου υποδοχής προσφύγων». Και πάλι, για να μην παρερμηνεύσουμε αυτή τη ξεφτίλα, όχι γιατί αυτά τα κέντρα προβλέπεται από το νομικό καθεστώς του 2011 ότι θα γίνουν τόποι διαλογής ανθρώπων, όπου σε ελάχιστους που θα επιτρέπεται η συνέχεια μιας κίβδηλης προσδοκίας και οι πολλοί θα επιστρέφονται στην αφετηρία της φρίκης τους.

Όχι βέβαια! Όλα τα εξευτελιστικά παραπάνω τους αφήνουν παντελώς αδιάφορους αλλά το να βλέπουν πρόσφυγα, όπως τους δασκάλεψαν τα μπάσταρδα του Χίτλερ, είναι ανυπόφορο και, ακόμα και με τη μαύρη αγορά, όχι αρκούντως επικερδές.

Και επειδή τους πνίγει ο «πολύς πατριωτισμός» και σε μια από αυτές τις ντροπιαστικές μαζώξεις τραγούδησαν παράφωνα και τον εθνικό ύμνο, ας θυμηθούν και τους δυο στίχους του,

δεν είν' εύκολες οι θύρες

εάν η χρεία τες κουρταλεί

Από την κοντινή Κάλυμνο, που, μετά το μεγάλο σεισμό του 1956, υιοθέτησε δεκάδες παιδιά των σεισμόπληκτων Κώων, και που η σημερινή φτώχεια στέλνει απέναντι εκατοντάδες εσωτερικούς μετανάστες οικοδόμους για να εισπράξουν την ίδια μισαλλοδοξία, μια μόνο φράση,

Αιδώς, ρε Κώτες!

Κάλυμνος 10/2/2016

Πηγή: **kalymnosola**